

FÜLEKI GÁBOR

Plexus solaris

Belém sötétlő tömegeid
pórusaimon ki-be jár,
tüskéző körmeit meresztve
vedlő űrt horzsol belterembe,
melynek csak céltalan hite fáj,
szaggatsz bár élőhús-csőveket.

Izzó szemcsefémlés megannyi tetve,
hurokká szorult vérző ecsetfonat,
ellobban gyomrom éjszakáján,
hajtvá ezernyi tűhegyes fogat.
Röpke fény fagyottan hálózó keresztje,

érlepte, hamvazó márvány,
kisiklasz lassan a távol
ősien villogó anyagából,
fetreng ellapult roncsom árván,

jegechad szurdal át, rámgörbed a gát-bolt...
„S bosszant néha bár, beszédbe szövi lényem,
hiába, koszorús ábrándot pántol;

szerelmét, mely mindent odadobna értem,
nem bírom felfogni. Nem értem.

Szemem az erdőbe fullad a fáktól.”

FÜLEKI GÁBOR

Kettős

Nem-lévó sörényre hajlott
 csalóka, renyhe szépség,
 suttogón pastjára sajgod
 szemed oldódó vétkét.

Tudod: ő jó – ezt értve meg
 fogadd e húsodba tépést,
 s fuldokolva, kérve vedd
 a csilló mosolyba-térést.

Incelepsz velem, hívogatsz,
 megragadnálak – hátba löksz;
 bár léptünk egybemérték;

lekötsz, évekre, így fogadsz, míg
 belénk folyik a semmiség, két
 homályos, sárga fénykép.

Arcod

Arcod: anyanyelv,
 örökre belém marva,
 kérdőn kardinális elv,
 kérgembe égett.

Beborít, pillanatba hajtva,
 cementporló susogás;
 fennsíkká tárult tökéletesség.
 Ki vagy te, félénk-szelíd kőomlás,

ijesztőn egy velem? Ébredj,
 riadt, tilinkós pásztor, terelj
 szétszökkenő hadadba

rendet; gyűrűzve ránk simul, s ott más
 sem történik, átsírva a létet:
 egymásként lüktet két önfeledt, piros nyelv.